

Kompleksy tych łąk występują w okolicach Dojlid. Są to zbiorowiska meliorowanych i dobrze nawożonych łąk dwukośnych i wielokośnych. Ich siedliska stanowią żyzne i wilgotne gleby organiczne i mineralno-organiczne, głównie mursze i mady.

34. Pastwisko wilgotne *Epilobio-Juncetum effusi*

Jest to zbiorowisko łąkowo-pastwiskowe ze znaczącym udziałem situ rozpierzchłego (*Juncus effusus*). Występuje na zaniedbanych wilgotnych pastwiskach, powstałych na skutek silnego wypasania mokrych łąk. Obszary te użytkowane są jako łąki jednokośne, po wykoszeniu zwykle spasane.

35. Pastwiska świeże związku *Cynosurion*

Ubogie florystycznie, zbiorowiska żyznych pastwisk, zajmujące siedliska tego samego typu jak zespoły łąkowe związków *Calthion* i *Molinion*. Prace terenowe pozwoliły na wyodrębnienie jednego zespołu *Lolio-Cynosuretum*.

3.4.2. Łąki żyzne i świeże oraz murawy Rzędu *Arrhenatheretalia* i *Festuco- Sedetalia*

36. Łąki świeże ze Związku *Arrhenatherion elatioris*

Łąki świeże zajmują najczęściej obrzeża dolin rzecznych. Są one bogate florystycznie. Występują w miejscach suchszych oraz na zmeliorowanych torfowiskach. W tej grupie znajdują się również miejskie trawniki. Są one jednak ubogie florystycznie, ze względu na odmienne sztuczne siedlisko na jakim występują. Do tej grupy łąk włączono też zbiorowiska *Festuca rubra-Poa pratensis*, które rozwija się w wyniku zabiegów pratotechnicznych na siedliskach słabo uwilgotnionych i świeżych. Są tu również łąki z wyczyńcem łąkowym - *Alopecurus pratensis* na siedliskach nasypów brzegowych wzdłuż koryta Białej.

37. Murawy i wrzosowiska z klasy *Nardo-Callunetea*

Klasa obejmująca zbiorowiska wrzosowisk i ubogich muraw bliźniczkowych. Są to zbiorowiska półnaturalne i antropogeniczne, które w pierwotnym krajobrazie zajmowały niewielkie powierzchnie w specyficznych warunkach środowiska, a na skutek działalności człowieka rozprzestrzeniły się spontanicznie i wykształciły w obecnej formie. W wyniku prac terenowych wyodrębniono jeden zespół *Polygalo-Nardetum*. Reprezentuje on ubogie i pionierskie murawy piaszczyste, suche lub słabo wilgotne łąki charakteryzujące się obecnością ta-

kich gatunków jak psia trawka *Nardus stricta*, jastrzębiec baldaszkowy *Hieracium umbellatum*, wrzos *Calluna vulgaris*.

38. Murawy napiaskowe z Klasy *Sedo-Scleranthetea*

Zbiorowisko łąkowo-murawowe z *Armeria elongata* charakteryzuje obfite występowanie zawciagu pospolitego oraz obecność gatunków z *Molinio-Arrhenatheretea*. Łąki tego typu występują na siedliskach świeżych i słabo wilgotnych, często na wyższym tarasie w dolinie Białej. Murawa szczotlichowa *Spergulo vernalis-Corynephorretum* występuje na piaskach eolicznych, gdzie stanowi pionierskie stadium sukcesji na ubogich i luźnych piaskach wydmych; w obrębie tej murawy są obecne rzadkie i chronione gatunki roślin: kocanki piaskowe (*Helichrysum arenarium*) ora płucnica islandzka (*Cetraria islandica*).

3.5. Charakterystyka większych naturalnych kompleksów zielonych

3.5.1. Las Antoniuk i Las Pietrasze (Fig. 3.4)

Położenie. Las Antoniuk i Las Pietrasze znajdują się w północnej części miasta i w większości mieszczą się w jego granicach administracyjnych. Od północy granicę opisywanego obszaru stanowi dolina Supraśli. Granicę południową badanych obiektów wyznacza Szosa Północno-Obwodowa, zaś od wschodu ulica Wysockiego. W kierunku zachodnim Las Antoniuk ciągnie się aż do wsi Zawady. Opisywane obiekty rozdzielone są szlakiem komunikacyjnym, który stanowi linia kolejowa i droga prowadząca w kierunku Sokółki.

Rzeźba terenu. Opisywany teren pod względem rzeźby jest bardzo zróżnicowany. Deniwelacje terenu sięgają 50 m. Najniżej położony punkt znajduje się w północnej części Lasu Antoniuk i wynosi 120 m n p m. Najwyżej położony punkt zlokalizowany jest w centralnej części Lasu Pietrasze i sięga 170 m n. p. m. Centralną część całego obszaru zajmuje pas wzniesień, które łagodnie opadają w kierunku południowym przechodząc w zurbanizowane tereny miejskie oraz w kierunku północnym ku dolinie Supraśli. Las Antoniuk pokryty jest drobnymi formami pagórkowym, podczas gdy w Lasie Pietrasze zaznacza się silniejszą konsolidacją form rzeźby, które mają postać rozległych wzgórz i wzniesień, większe są też deniwelacje terenu. Kulminacje terenu stanowią zazwy-